

Lesya Heneraljuk

The Specific Interaction of Creativity of Taras Shevchenko: Gypotyposis-Genre

The article explores a problem of specific interactions of creativity of T. Shevchenko, namely a problem of interactions between the literature and art. The author gives the main attention to the transfer analysis from words to visual images with which the professional artist, as a rule, operates. One form of such interactions – gypotyposis-genre is in detail analyzed. The all genre scenes of Shevchenko are brightening some lines of the Ukrainian mentality.

Key words: interactions between the literature and art; visual images; gypotyposis; gypotyposis-genre; are the perception of the artist.

Леся Генералюк

Межвидове взаємодія в літературному творчестві Тараса Шевченка: гипотипозис-жанр

В статті розкривається проблема межвидового взаємодія в творчестві Т. Шевченка, в частині взаємодія літератури і мистецтва. Автор уделляє основне внимание аналізу переходу від слів до візуальним образам, котрими оперує професійний художник. Одной из форм такого взаємодія являється гипотипозис-жанр. Все жанровые сцени у Т. Шевченка проясняють некоторые аспекты украинской ментальности.

Ключевые слова: взаимодействие литературы и искусства, транзакционизм искусства, гипотипозис, гипотипозис-жанр, саморецепция.

Надійшла до редакції 17.02.2009 р.

Ірина Григоренко

ОСОБЛИВОСТІ ЕПІСТОЛЯРНОЇ ЛІТЕРАТУРНОЇ КРИТИКИ В ЛИСТУВАННІ ПАНАСА МИРНОГО З МИХАЙЛОМ КОЦЮБІНСЬКИМ

У статті розглядається специфіка і вага листування Панаса Мирного та М. Коцюбинського в процесі розвитку української критичної думки ХІХ – початку ХХ століття. Запропонований аналіз дозволяє простежити в епістолярній спадщині динаміку формування творчого світогляду письменника й поглибити розуміння творів Панаса Мирного.

Ключові слова: епістолярій, літературна критика, Панас Мирний, Михайло Коцюбинський, літературно-критична дискусія.

Епістолярна спадщина видатних українських письменників, зокрема листування Панаса Мирного та Михайла Коцюбинського, є суспільним надбанням і має історико-культурне значення як елемент ментальності народу. Форма листа не обмежує автора у виражальних можливостях. Вона зручна для відображення внутрішнього світу митця, що дає змогу вченим ґрунтовніше вивчати літературну та громадську діяльність письменників. Тому варто ширше залучати до сфери наукових досліджень письменницький епістолярій.

Останнім часом у вітчизняному літературознавстві з'явилася низка спеціальних розвідок стосовно розгляду епістолярної спад-

щини митців слова. Зокрема, це дослідження В. Дудка, В. Кузьменка, Ж. Ляхової, В. Святотця та ін. Незважаючи на значну кількість праць, присвячених творчому набутку Панаса Мирного (М. Сиваченко, В. Черкаський, М. Грицай, О. Гончар, М. Шумоло, Л. Хінкулов, О. Майдан), науковці ще не аналізували епістолярій письменника у взаємозв'язку з розвитком літературно-критичної думки кінця ХІХ – початку ХХ століття. Виняток становлять хіба що публікації власне листів Панаса Мирного з коментарями до них у семіотомному виданні творів полтавця. Тому мета статті – висвітлення приватного листування Панаса Мирного з Михайлом Коцюбинським як особливої форми вислову літературно-критичних оцінок та суджень. Об'єктом дослідження є листи Панаса Мирного до Михайла Коцюбинського, а його предметом – особливості епістолярної літературної критики в листуванні Панаса Мирного з Михайлом Коцюбинським.

Епістолярна спадщина письменника висвітлює нові, невідомі грані його особистості, специфіку світогляду та творчості. Вона вимагає ретельного наукового дослідження з позицій сьогодення. М. Сиваченко в передмові до

першого тому багатотомного видання літературної спадщини Панаса Мирного твердив: “Значення цих листів важко переоцінити. Вони – надійне, першорядне джерело дорогоцінних відомостей про обставини життя Мирного, про риси його вдачі й характеру, про його соціальні, естетичні й етичні погляди. Немало цінного матеріалу дають ці листи і для розв’язання багатьох питань творчості видатного повістяра, його здійснених і нездійснених творчих задумів, цензурних історій цілого ряду його творів” [4, с. 23].

Цікавим у контексті вивчення питання розвитку української літературної критики є листування Панаса Мирного з Михайлом Коцюбинським, яке охоплює 1898–1903 роки. На жаль, їхні листи повністю не збережені. У найповнішому зібранні творів Панаса Мирного вміщено 14 листів, адресованих Михайлові Михайловичу (вони зберігаються в Чернігівському державному літературно-меморіальному музеї М. Коцюбинського). П’ятитомне видання мистецької спадщини Михайла Коцюбинського подає 8 листів до Панаса Мирного. Епістолярій письменників хронологічно співвідноситься тільки частково, проте глибина цих листів усе ж дозволяє аналізувати основні аспекти розвитку української епістолярної літературної критики кінця ХІХ – початку ХХ століття.

У вітчизняній науці про літературу стосовно епістолярної літературної критики усталася думка, що це “аналіз і оцінка творів літератури з погляду сучасності, уміщені в листах” [2, с. 237]. Епістолярні тексти кореспонденції Панаса Мирного та Михайла Коцюбинського сповнені літературно-критичних роздумів над шляхами й перспективами розвитку української літератури того часу, а також суб’єктивними оцінками творчості один одного.

Листування розпочато за ініціативою самого Панаса Мирного. У першому з відомих нам листів до Михайла Коцюбинського від 15 травня 1898 року він повідомляв: “Один мій знайомий... дав мені продивитися свою працю. Продивляючись, я перше всього наткнувся на вашу “Харитю”. Прочитав я її та й нестямився! У такій невеличкій приповідці та такого багато сказано! Та як сказано! Чистою, як кринична вода, народною мовою; яскравим, як сонячний промінь, малюнком; невеличкими, помірними рисами, що розгортають перед очима велику – безмірно велику – картину людського горя, краси світової, виявляють безодню глибини думок, таємні поривання душі, забої невеличкого

серця! Так тільки справжній художник може писати!” [3, с. 431]. Панас Мирний, перебуваючи під враженням від “Хариті”, одразу почав розпитувати знайомих, “...де се взялося таке добро на нашій убогій ниві”, купив у книгарні інші новели Коцюбинського та адресував йому вдячного листа із проханням: “Може, Ви знайдете зайву часину і коли-небудь обізветесь до мене...Скажіть мені: може, ще де надруковані Ваші твори? Як би мені хотілося перечитати все, що Ви досі написали і надрукували...” [3, с. 431–432].

Коцюбинський вдячно сприйняв пропозицію Панаса Мирного щодо листування, надіслав йому добірку своїх творів та висловив власні переживання у зв’язку з відсутністю літературної критики: “Важко працювати без критики, не бадьорить, не підтримує та тиша, що навкруги; трудно йти у темряві, навіпацки, не відаючи, що даєш: зерно чи полови?” [1, с. 263]. Михайло Михайлович щиро вболівав за художню цінність своїх творів, адже літературна критика для письменника – найправдивіше дзеркало, де можна побачити власні помилки й недоліки, щоб мати можливість їх усунути. На наш погляд, літературна критика є тим засобом, який дозволяє митцям слова вдосконалювати художню майстерність, виходити на світовий рівень. У листі від 5 червня 1898 року Панас Мирний щиро, дещо наївно розраджує Коцюбинського щодо відсутності літературної критики: “Не дуже шкодуйте на те, що приходиться працювати без критики: Ваше здорове почуття покаже Вам, куди простувати. Гляньте на сусіду: хіба Пушкін, Грибоєдов або Лермонтов, та й наш Гоголь – творили й робили за провідом критиків? Самі набирали у своїй душі і снаги, і сили; а критика уже потім їх оцінила і піднесла геть високо угору. Отак і нам повинно бути. Як більше нас буде, то і критика з’явиться і розкаже, хто що з нас доброго вчинив, а в чому помилявся” [3, с. 434].

Жваве, хоч і заочне, спілкування двох прозаїків сповнене щирим взаємним захопленням і зацікавленням творчістю. Проте між письменниками виникла дискусія, яка надала їхньому листуванню полемічного забарвлення. Кореспонденція зафіксувала суперечність між різними естетичними світоглядами, ідейно-художніми напрямками, які співіснували в українській літературі на межі ХІХ–ХХ століть: реалізм і модернізм. Панас Мирний, як представник реалізму, основними принципами літератури вважав прагнення до об’єктивності та безпосередньої достовірності відображення,

послідовне дотримання міметичних принципів, конкретно-історичний підхід до явищ дійсності, тому з обережністю, але цілком оптимістично сприймав нові літературні віяння. У листі від 12 серпня 1898 року він висловлює критичні зауваження щодо епіки Михайла Коцюбинського: “Навіщо Ви, добродію, серед тонкого та правдивого нарису краси світової або горя чи радощів людських додаєте ще й від себе своїх думок, немов хочете сказати читачеві “ти отак оте розумій, а не інакше”?. Ми (письменники) <...> не хочемо одні тільки живі образи подавати, а ще й від себе додаємо, що ото, мов, яке хороше, або оте надивовижу чудове... Удержуйтесь, добродію, від сього. І без авторських додатків Ви так мистецьки малюєте образи, що вони самі виявляють читачеві усе, що ви думаєте сказати” [3, с. 440]. Але відразу поспішив пом’якшити сказане: “Вибачте мені, добродію, що я такого гострого наказав Вам про Ваші закордонні видання. По правді кажу Вам, що я Вас за великого майстра-художника маю” [там само]. Коцюбинський із вдячністю відреагував на такі зауваження, а все ж з ними не погодився: “Ваші ласкаві зауваги мають для мене велику вагу, і хоч не зо всіма тими увагами можу згодитися, проте сердечно дякую вам за ради й критику” [2, с. 270].

Мистецька дискусія письменників згодом поглибилася. Так, у листі до Михайла Коцюбинського від 12 квітня 1903 року Панас Мирний висловив побоювання, що українська література зречеться “творів з життя селянського, – того життя, що виробило нашу живу мову, що давно заснувалося і ще й досі дає свої живі оригінальні зразки своїх типів, а не общечоловіків” [3, с. 498]. На думку Панаса Мирного, “нашої інтелігенції... ще досі не було, вона ще тільки починає складатися, та й то, вихована іншою школою, вона досі не подала таких яскравих зразків, щоб їх можна було назвати своїми, оригінальними... Через те і література не захоплювала їх, бо нічого було захоплювати. Кожна література, якщо вона хоче бути не мертвою, а живою, зможе подати тільки те, що дає само життя...” [там само]. На що Коцюбинський відповів рішуче, аргументовано, прагнучи пояснити власні естетичні задуми: “На жаль, не можу погодитися з висловленими Вами думками про завдання нашої літератури. Насамперед мушу зауважити, що ми не мали на меті взагалі зречтись творів з життя селянського... Я ніяк не можу згодитися, що нам не слід брати теми з життя нашої інтелігенції, бо у нас її нема. У

нас є інтелігенція, вона тільки обмосковлена, але є” [1, с. 354]. Коцюбинський вважав літературу “зеркалом для кожного моменту життя”, яка “не повинна обмежуватися селянським побутом, а давати справжній образ життя всіх верств суспільності” [там само]. Такі протилежні судження, висловлені в листах, на наш погляд, свідчать про творчі пошуки обох письменників, їхнє прагнення до художньо-естетичної досконалості та про щире вболівання за долю української літератури загалом.

Письменники змістовно порушували не лише проблеми вироблення літературно-естетичних орієнтирів на межі століть, але й видання власних творів, що в тогочасній Російській імперії було вкрай важким із багатьох очевидних причин. В умовах тотальної цензури та заборони національного слова українська творча інтелігенція не могла друкувати свої твори. Цензура з усіх сил завжала існуванню україномовних періодичних видань, а друк українських письменників великими накладками взагалі прагнула виможливити. Тому єдиним виходом із ситуації ставали закордонні видання та вітчизняні неперіодичні збірки широкого плану – альманахи. Михайло Коцюбинський також вів активну роботу з упорядкування українських альманахів, своєю діяльністю прагнув розширити тематичні обрії української літератури, поглибити новаторські тенденції її розвитку. Майже в кожному з листів він звертався до Панаса Мирного із запрошенням надіслати твори до різних збірок. Так, в альманасі “Дубове листя” (1903), який упорядкували М. Чернявський, Б. Грінченко та М. Коцюбинський, було вміщено оповідання Панаса Мирного “Серед степів”, хоч і з цензурними правками. В іншому збірнику – “З потоку життя” (1905), також упорядкованому за участю Михайла Коцюбинського, побачили світ переклади з творів Генріха Гейне, зроблені Панасом Мирним.

У Мирного виникла думка видати збірник, присвячений пам’яті Миколи Гоголя, до участі в якому він залучив і Михайла Коцюбинського. Той погодився, проте задумові полтавця не судилося здійснитися. На заваді, як не дивно, стала не імперська цензура, а самі українці. Так, у листі від 8 грудня 1902 року Панас Мирний із болем пише Коцюбинському: “Про наш збірник на спомин Гоголя ніхто з наших і словечком не обізвався. Чутка доходила, що кияни були взагалі проти такого збірника. Хіба, мовляв, мало наших покійних народолюбців, котрих слід пом’янути

збірниками, щоб ще заходжуватися поминати рідною мовою, хоч і такого великого художника слова, як Гоголь, але чужого нашій мові слова? Гоголь хоч митець чужої мови, оже по духу і природі рідний нам... Що не кажіть, а Гоголь душею і натурою наш" [3, с. 494]. Листування Панаса Мирного та Михайла Коцюбинського яскраво ілюструє умови діяльності української інтелігенції того часу, даючи дослідникам змогу інтроспективного аналізу культурної атмосфери кінця XIX – початку XX століття.

Особливістю листів Панаса Мирного до Коцюбинського є інтелігентність, толерантність, обережність у висновках і глибока повага до адресата. Досліджуючи епістолярій цього автора, зауважуємо структуру листів, помічаємо, що звертається він до Коцюбинського завжди ввічливо – на "Ви" (з великої літери) та обов'язково додає слова "Високошановний пане добродію Михайло Михайловичу" або "Вельмишановний добродію Михайло Михайловичу". Характер бесіди між адресантом і адресатом, загальний лад і тональність листа тонкі й майже не помітні. Закінчується кожен лист надзвичайно шанобливим прощанням: "До Вас душею і серцем прихильний", "Бувайте здорові та Богові і людям милі", "До Вас завжди прихильний всею душею", "Бувайте ж здоровенькі та до діла охочі". Такі мовностилістичні формули привітання/прощання властиві епістолярію письменника загалом. Це свідчить про велику повагу і до кореспондента, і до себе як особистості.

Отже, аналіз епістолярних діалогів між Панасом Мирним і Михайлом Коцюбинським дає змогу з'ясувати процес формування літературно-критичних оцінок митця і щодо власної творчості, і стосовно специфіки набутку інших авторів та літературного процесу загалом. Критичні судження, уміщені в листах, дають багатий матеріал для історіографії свого часу. У листах Панаса Мирного до Михайла Коцюбинського зафіксований процес пошуку перспектив розвитку української літератури на межі століть. Епістолярну спадщину Панаса Мирного можна вважати самодостатнім естетичним явищем у літературі, що допомагає з'ясувати та простежити становлення його як письменника і культурного діяча.

Література

1. Коцюбинський М. Твори: В 6 томах / М. Коцюбинський. – К., 1961.
Т. 5. – 1961.
2. Літературознавчий словник-довідник / [Р. Т. Гром'як, Ю. І. Ковалів та ін.]. – К., 2006.
3. Мирний Панас. Твори: В 7 томах / Панас Мирний. – К., 1971.
Т. 7. – 1971.
4. Сиваченко М. Панас Мирний і доля його літературної спадщини / М. Сиваченко // Мирний Панас. Твори: В 7 томах. – К., 1969.
Т. 1. – 1971. – С. VII–XXXIX.

Iryna Hrygorenko

Peculiarities of Epistolary Literary Criticism in Panas Myrny's Letters to Mykhaylo Kotsubynsky

The article is devoted to the analysis of peculiarities of epistolary literary criticism in Panas Myrny's letters to M. Kotsubynsky and the context of the Ukrainian literary criticism of the late 19th-early 20th centuries. The development of Myrny's world outlook during the writers' discussion is traced.

Key words: letters, literary criticism, Panas Myrny, Mykhaylo Kotsubynsky, literary-critical discussion.

Ирина Григоренко

Особенности эпистолярной литературной критики в переписке Панаса Мирного с Михайлом Коцюбинским

В статье рассматривается специфика и ценность переписки Панаса Мирного и М. Коцюбинского в процессе развития украинской критической мысли конца XIX – начала XX века. Предложенный анализ позволяет проследить в эпистолярном наследии процесс формирования творческого мировоззрения писателя и глубоко изучить произведения Панаса Мирного.

Ключевые слова: переписка, литературная критика, Панас Мирный, М. Коцюбинский, литературно-критическая дискуссия.

Надійшла до редакції 17.02.2009 р.

